

พ่อหม่อม

จดหมายข่าว / NEWSLETTER

THE PRIEST

ปีที่ 2 ฉบับที่ 7 ISSN : 1685-7836 ตุลาคม-ธันวาคม พ.ศ.2547 / ค.ศ.2004

ความกตัญญูกตเวที

โดย.....พระคาร์ดินัล ไมเกิ้ล มีชัย กิจบุญชู

“จิตใจที่กตัญญูไม่ได้เป็นแต่คุณธรรมที่ยิ่งใหญ่ที่สุดเท่านั้น แต่ยังเป็นบิดามารดาของสรรพคุณธรรมด้วย”
(ซีเซโร)

สุภชาติเปอร์เซียเขียนไว้อย่างคมคายและคมลึกว่า “เป็นหมาที่รู้จักบุญคุณ ยังดีกว่าเป็นคนที่ไม่กตัญญู”

ปกติ คำใช้ช่วยในการเลี้ยง “หมา” นั้น น้อยกว่า คำใช้ช่วยในการเลี้ยง “คน” และหากว่า “หมา” ยังรู้จักตอบแทนบุญคุณคนเลี้ยง แต่คนที่ได้รับการดูแลกลับไม่กตัญญูต่อผู้มีบุญคุณแก่เขา

อย่างนี้ จะไม่ให้พูดหรือว่า “เลี้ยงหมา” ดีกว่า “เลี้ยงคน”

อย่างไรก็ตาม หากคุณคิดจะทำดีมีบุญคุณแก่ใครก็ตาม จงระลึกอยู่เสมอว่าหลักในการกระทำดีที่แท้จริงก็คือ เมื่อเราทำดีต่อผู้ใด “อย่าจำ” แต่เมื่อผู้ใดทำดีต่อเรา “อย่าลืม”

ดังนั้น พวกเราทำดีต่อใครแล้ว เขาไม่รู้จักแสดงกตัญญูกตเวทีตอบแทนแก่เราก็ไม่เป็นไร เพราะเราไม่ได้จดจำ แต่อย่าให้เราเองลืมสนองคุณแก่ผู้ที่เมตตาต่อเรา โดยเฉพาะอย่างยิ่ง องค์พระผู้เป็นเจ้าและพระศาสนจักร ผู้เลี้ยงดูเราจนเติบโตใหญ่ จนได้รับขนานนามว่า “เป็นสงฆ์ของพระเจ้า - สงฆ์นิรันดร์” สงฆ์ผู้รักและรับใช้ปวงชน

นครราชสีมา ○ เมื่อวันที่ 24 กรกฎาคม ณ อาสนวิหารแม่พระประจักษ์ที่เมืองลัวร์ด คณะสงฆ์ และสัตบุรุษจากทั่วสังฆมณฑลมาร่วมในพิธีมิสซา และแสดงความยินดีกับพระสังฆราชยออาгим พเยาว์ มณีทรัพย์ โอกาสครบรอบวันเกิด 75 ปี ครบรอบบวชเป็นพระสงฆ์ 46 ปี และ 27 ปี แห่งการดำรงตำแหน่งพระสังฆราชสังฆมณฑลนครราชสีมา และฉลองศาสนนาม

กรุงเทพฯ ○ คณะชาเลเซียนแห่งประเทศไทย จัดงานพิธีอนุสมโภชการบวชเป็นพระสงฆ์ของ คุณพ่อเลโอ โอโซวา และคุณพ่อเซเฟรีโน เลเดสมา โดยมีพิธีมิสซาบูชาขอบพระคุณที่วัดนักบุญยอห์น บอสโก เมื่อวันที่ 17 กรกฎาคม 2004

“ความสำเร็จในชีวิตสงฆ์คืออะไร?”

“สิ่งที่เป็นความภูมิใจของพระสงฆ์คืออะไร?”

คำตอบนี้ เราต้องย้อนกลับไปไปดูที่วัตถุประสงค์ของสังฆภาพของเรา และบทบาทหน้าที่ของพระสงฆ์ที่เราควรเป็น

ปัจจุบันนี้ พระสงฆ์เราทั่วประเทศมีประมาณ 707 องค์ มีพระสงฆ์สังฆมณฑล 458 องค์ และพระสงฆ์นักบวช 249 องค์ และในจำนวนพระสงฆ์ นักบวช หากจะมองดูจำนวนมิสซันนารีต่างประเทศและคนไทย ก็จะเห็นตัวเลข ที่น่าจะเป็นเครื่องชี้บออะไรๆ ในอนาคต

ไม่ว่าเราจะมีหน้าที่รับผิดชอบอะไร ที่ไหน อย่างไร เราต้องทุ่มเท ทำอย่างที่เราควรทำ และควรเป็น

เรื่องอื่นๆ เราไม่รู้ เรามกพร่องยังพออนุ้ยกันได้แต่ที่สำคัญหน้าที่ที่เราต้องรักษาไว้ คือหน้าที่สงฆ์ ชีวิตสงฆ์ วินัยสงฆ์ที่เราต้องทำ ต้องเป็น และ “ต้องทำให้เด่น เป็นให้ดี” เพราะไม่มีใครจะทำแทนเราได้

สิ่งหนึ่งที่เราต้องยอมรับว่า เป็นจุดอ่อนของเรา และเป็นสิ่งที่เราจำเป็นต้องมี คือ “ความอดทนนาน” เรื่องอื่นๆ เราอาจจะมีความรู้ ความสามารถ ทุ่มเท แต่อาจจะไม่นาน...และเมื่อหมดความอดทน นั้นแหละครับ ที่มาของปัญหาสารพัด

“เพื่อนสงฆ์” ฉบับนี้ ส่งถึงบรรดาคุณพ่อโดยตรง เพื่อเป็นการเชิญกันไปร่วมสัมมนา วันที่ 18-22 ตุลาคม ปีนี้ เรื่อง “สงฆ์ : ผู้อภิบาล ครบครวัคริสตชน” ใครจะพูด และเราจะมีส่วนร่วมในการสัมมนาครั้งนี้ อย่างไร

เรื่องนี้ เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับงานอภิบาลของเราเต็มๆ เป็นเรื่องสำคัญ เสียขอร้องในห้วงประชุม “อยากให้เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับพระสงฆ์เรา โดยตรงๆ อยากจะให้ เป็นบรรยากาศแบ่งปันประสบการณ์การทำงาน ของพระสงฆ์ด้วยกันจากสนามงานสังฆมณฑลต่างๆ”

เรื่องนี้ เป็นเรื่องที่เราได้พูดกัน เมื่อ ค.ศ.1984 คือ 20 ปีที่แล้ว และเมื่อ ค.ศ.2002 สังฆมณฑลทั้ง 4 ในอีสาน ก็ได้ศึกษาวิจัยอย่างถี่ถ้วน โอกาสสัมมนา และสังฆมณฑลสุราษฎร์ฯ ราชบุรี และล่าสุดคือจันทบุรี ปลายเดือน 27-29 กรกฎาคม นี้

การสัมมนาครั้งนี้ จึงเป็นการแบ่งปัน แลกเปลี่ยน และช่วยให้การทำงานของเรา มีความมั่นใจ และก้าวเดินไปพร้อมกัน ในทิศทางเดียวกัน

“เรามีนัดกันกับเพื่อนๆ เดือนตุลาคม...นะครับ!”

“เพื่อนสงฆ์” ฉบับนี้ มีประสบการณ์ เรื่องราวของชีวิตสงฆ์ พระสังฆราช ข้อมูล ข่าวสาร ฯลฯ เป็นเพื่อนกัน ไม่รู้เป็นอย่างไร ผมขอคำ “เพื่อนสงฆ์” และอยากให้เราเป็นเพื่อนกัน มิใช่ด้วยคำพูด แต่ด้วยความรู้สึก สำนึก และพยายามทำให้ได้ แม้จะต้องเสียสละ ละเอียด ระวังก็ตาม

“เราจะไม่เรียกท่านเป็นคนใช้ แต่...ท่านเป็นเพื่อนของเรา” (พระเยซู)

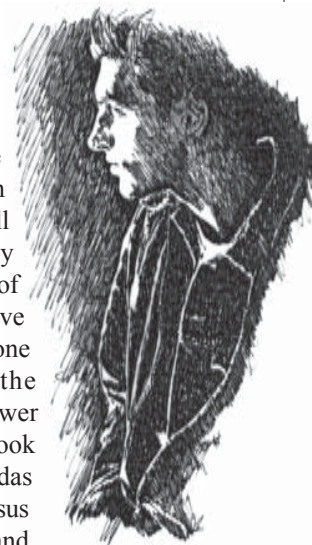
คุณพ่อวรยุทธ กิจบำรุง

THE PRIEST AS SINNER

by Edward A. Malloy, C.S.C.

โดย : คณะอนุกรรมการฝ่ายวิชาการ

IF THE PRIEST would be an agent of reconciliation in the life in the Christian community, it is imperative that he first confront the sin in his own life. The Gospel call to repentance, so forcefully presented in the first chapter of Mark, is a universal imperative of the life of discipleship. None of us is immune from the insidious and corrupting power of sin. And we have but to look to the tragic presence of Judas Iscariot in the public life of Jesus to recognize that ministry and integrity do not necessarily go together. The continual opposition of the scribes and pharisees (those professional men of religion) to the message of Jesus is a further warning that an overconcern with role and status can often blind us to the uncomfortable truth about ourself. In the parable, we are reminded that it was the publican (the public sinner) and not the pharisee who mustered the courage to come before God with true repentance in his heart.

When Fr. Malloy first wrote this article, he was Assistant Professor of Theology at Notre Dame University, and had already published widely on Christian ethics. He is now, of course, president of the University.

The forms of sinfulness are as diverse as the multiple manifestations of the human condition. But particular forms of life, such as priesthood, tend to develop characteristic patterns and expectations. Out of this raw structure of ministry, as defined at particular moments of history, certain recurring temptations and challenges can be discerned and described. I will concentrate on isolating six forms of sinfulness, three perennial and three specifically contemporary, which seem to trouble those who serve the Church as priestly ministers.

1. Perennial Forms of Priestly Sinfulness

(1) *Self-seeking.* When the bishop lays his hands upon one to be ordained, he entrusts this person with a mission on behalf of the Church. Although a certain level of competence and ability is usually expected, it is the community of the faithful which has deemed it desirable to ordain this particular person. No one can claim a personal right to ordination. The gifts of the Spirit are many and they all serve the same Lord, but some forms of gift require the approbation of the community for their legitimate exercise.

(อ่านต่อหน้า 8)

In contemplation of created things,
by steps we ascend to God.

John Milton

การประชุมสัมมนาพระสงฆ์ทั่วถิ่นไทย ปี 2004

วันที่ 18-22 ตุลาคม 2004

หัวข้อ : ครอบครัวยุคใหม่ไทยจะไปทางไหน?

ณ บ้านผู้หว่าน สามพราน นครปฐม

1. หลักการและเหตุผล

เนื่องจากครอบครัว เป็นพื้นฐานสำคัญของชีวิตและสังคมมนุษย์ และเป็นสถาบันที่สำคัญของมนุษย์ทั้งในระดับส่วนบุคคลและสังคมที่เข้มแข็งมั่นคง

การพัฒนาแบบยั่งยืนและการแก้ปัญหาอย่างได้ผล จึงต้องมุ่งมาที่ครอบครัว ซึ่งเป็นการเริ่มต้นที่สำคัญ สังคมทั่วไปก็กำลังให้ความสนใจต่อครอบครัวเพิ่มขึ้น สหประชาชาติได้ให้ความสำคัญต่อครอบครัวเช่นกัน และปี ค.ศ.2004 เป็นโอกาสครบรอบทศวรรษของครอบครัวสากล

สำหรับในพระศาสนจักรสากลได้ประกาศให้เป็นปีครอบครัว รวมทั้งสหพันธ์สภาพระสังฆราชแห่งเอเชีย (เอฟเอบีซี.) ได้จัดประชุมเรื่องการอภิบาลครอบครัวเอเชียขึ้น ที่เกาหลี วันที่ 17-22 สิงหาคม ค.ศ.2004

พระศาสนจักรคาทอลิกในประเทศไทยได้เห็นคุณค่าและความสำคัญของครอบครัวเสมอมา และในโอกาสนี้ได้กำหนดให้ปีนี้เป็นปีครอบครัวและศีลมหาสนิทด้วย

การสัมมนาพระสงฆ์ทั่วประเทศเมื่อปี ค.ศ.1984 (พ.ศ.2527) ได้จัดสัมมนาเรื่อง “ครอบครัวคริสตชน” และจากทิศทางงานอภิบาล ค.ศ.2001-2010 ตามนโยบายปฏิบัติ ข้อที่ 5 ที่กล่าวถึง “ส่งเสริมให้ครอบครัวคริสตชนเป็น “พระศาสนจักรระดับบ้าน” ที่เชิดชูและปกป้องคุ้มครองคุณค่าชีวิตอย่างจริงจัง รื้อฟื้นคุณค่าที่ดีงามของครอบครัวไทย และสนับสนุนให้แต่ละครอบครัวรวมกันเป็นชุมชนคริสตชน โดยอาศัยพระวาจาและศีลศักดิ์สิทธิ์ อีกทั้งเสริมสร้างชุมชนท้องถิ่นให้เข้มแข็ง”

ดังนั้น จึงเป็นโอกาสเหมาะสมอย่างยิ่งที่บรรดาพระสงฆ์ ผู้อภิบาลครอบครัวคริสตชนจะได้ศึกษา เข้าใจ และเอาใจใส่ อภิบาลครอบครัวคริสตชนให้สมกับแบบอย่างของ “ครอบครัวศักดิ์สิทธิ์” มากยิ่งขึ้น

2. วัตถุประสงค์

1. เพื่อพระสงฆ์จะได้มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับสภาพครอบครัวไทยและคาทอลิกตามที่เป็นจริง
2. เพื่อให้การอภิบาลที่เหมาะสมกับความต้องการของครอบครัวในปัจจุบันและอนาคต
3. เพื่อส่งเสริมความศักดิ์สิทธิ์และความสัมพันธ์ชีวิตสงฆ์เป็นหนึ่งเดียวกัน และความสัมพันธ์กับครอบครัวสงฆ์
4. เพื่อติดตามทิศทางงานอภิบาล ของพระศาสนจักรฯ (ค.ศ.2000-2010)

3. ผู้รับผิดชอบ

คณะกรรมการคาทอลิกเพื่อพระสงฆ์ (คพส.)
คณะอนุกรรมการจัดสัมมนาประจำปีฯ

4. เป้าหมาย

ด้านปริมาณ

พระสงฆ์ทั่วประเทศ (ทั้งสังฆมณฑล นักบวช และผู้สังเกตการณ์) เข้าร่วมสัมมนาประมาณ 200-225 องค์ จากจำนวนพระสงฆ์ในประเทศไทยประมาณ 750 องค์

ด้านคุณภาพ

1. พระสงฆ์ที่เข้าร่วมสัมมนามีความรู้ ความเข้าใจ สภาพความเป็นจริงของครอบครัวไทยและครอบครัวคาทอลิก
2. พระสงฆ์มีความสำนึกถึงหน้าที่ ความรับผิดชอบต่อการอภิบาลครอบครัวอย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น
3. พระสงฆ์รับรู้ถึงความคืบหน้าของทิศทางงานอภิบาลในสังฆมณฑลต่างๆ

5. ขั้นตอนการดำเนินงาน

1. คณะอนุกรรมการจัดสัมมนาประจำปี ประชุมเพื่อจัดหัวข้อการสัมมนา พร้อมทั้งเสนอแนะวิทยากร (มีนาคม--มิถุนายน-กรกฎาคม-กันยายน 2004)
2. ติดต่อวิทยากร จัดทำตารางเวลาการสัมมนา และประสานงานกับผู้เกี่ยวข้องให้เสร็จ (เมษายน-พฤษภาคม--มิถุนายน-กรกฎาคม 2004)
3. ประชาสัมพันธ์ให้คณะกรรมการคาทอลิกเพื่อพระสงฆ์ ผู้แทนพระสงฆ์ประจำสังฆมณฑล และจัดพิมพ์ตารางในจดหมายข่าว “เพื่อนสงฆ์” เดือนกรกฎาคม 2004
4. ติดต่อประสานงานกับวิทยากรครั้งที่สอง, พระสงฆ์ที่ฉลองครบ 25 ปี และ 50 ปี และผู้รับผิดชอบงานแผนกแต่ละแผนก (กันยายน-ตุลาคม 2004)
5. จัดสัมมนาตามกำหนดเวลา (วันที่ 18-22 ตุลาคม 2004)
6. รวบรวมเอกสารการสัมมนา จัดพิมพ์เป็นเล่ม และส่งให้บรรดาพระสงฆ์ทุกสังฆมณฑล (ตุลาคม 2004)

6. ระยะเวลาการอบรม

วันจันทร์ที่ 18 ถึงวันศุกร์ที่ 22 ต.ค. 2004

7. เนื้อหาการสัมมนา

ด้านความรู้ / สภาพความเป็นจริงของสังคมไทย ปัญหาสังคม สิ่งท้าทายสภาพความเป็นจริงเชิงปฏิบัติจากทิศทางงานอภิบาลฯ ในระดับสังฆมณฑล และหน่วยงานระดับสภาพระสังฆราชฯ แนวทางการปฏิบัติ สร้างสรรค์แก้ปัญหา ให้แก่สังคม

ด้านชีวิตจิต / ร่วมภาวนา ถวายมิสซา กิจกรรมรวมและกลุ่มย่อย

(อ่านต่อหน้า 7)

อดีต... กับฝันที่เป็นจริง

บ้านเกิด

คุณพ่อเสงี่ยม ดิศวีรรกุล เกิดเมื่อวันที่ 13 พฤศจิกายน ค.ศ.1930 ที่ ต.ท่าแร่ อ.เมือง จ.สกลนคร ได้รับศีลล้างบาปที่วัดท่าแร่ โดยคุณพ่อเจ้าวัด ยอแซฟ กุมบอ-รีเออร์ บิดาชื่อ ยวงบัพติस्ता หิว เหยียน มารดาชื่อ มาริอาซุน เหยียน ในปี ค.ศ.1940 มิสซังลาวถูกเบียดเบียน กรณีพิพาทอินโดจีน ครอบครัวก็ถูกเบียดเบียนไปด้วย เพราะเป็นคาทอลิก ระหว่างปี ค.ศ.1940 วัดวาอารามถูกทางการตั้งปิด บรรดาพระสงฆ์ ถูกจับเข้าคุก ตัดบวชระต๋าระสายเพราะขาดนายชุมพาบาล นานๆ ครั้งจึงจะมีพระสงฆ์ ถวายมิสซาตามบ้านตัดบวช

ครั้งหนึ่งมีคุณพ่อคำผิง กายราช มาถวายมิสซาที่บ้านขององเด อุดมเดช ที่มีฐานะดี ใจศรัทธา คุณแม่ได้พาลูกๆ ไปร่วมมิสซา ขณะนั้นผมอายุได้ 10 ขวบ หลังเสร็จมิสซาแม่และผมได้หลบออกมาทางหลังบ้าน เพราะมีตำรวจคอยจับตาอยู่ ขณะเดินทางกลับบ้าน มีหญิงคนหนึ่งอาชีพขายปลา ซึ่งเป็นภรรยาของครูคาทอลิกที่เป็นลูกศิษย์ของคุณพ่อเจ้าวัด เป็นผู้ร่วมมือกับเจ้าหน้าที่ตำรวจปิดวัด และยึดบ้านคุณพ่อเจ้าวัดเป็นสถานีตำรวจ ถามคุณแม่ผมว่า “ไปไหนมา?” คุณแม่ตอบว่า “ไปร่วมมิสซาที่บ้านองเด อุดมเดช” เธอถามต่อว่า “เจ้ายังคิดว่าศาสนาของเราจะกลับมาอีกหรือ?”

คุณแม่ยังไม่ทันตอบคำถามนี้ ทำให้ผมรู้สึกหนักใจ จึงถามคุณแม่ว่าจริงหรือเปล่าที่เขาพูดอย่างนั้น คุณแม่ตอบว่า “ศาสนาของเราไม่มีวันดับคอกลูก” คำตอบของคุณแม่ ทำให้ผมใจชื้น ต้องการเป็นพระสงฆ์ แต่มีข้อแย้งในใจว่าจะเป็นอย่างไรร เพราะสถานการณ์ขณะนั้นเลวร้ายอย่างที่ว่านี้ แต่ใจยังเชื่อมั่นว่าต้องมีสักวันหนึ่งที่ความฝันจะเป็นจริง

ขณะนั้นคุณพ่อโทโบ มิสซังต่างประเทศ ซึ่งถูกขับออกนอกประเทศไทย และได้เป็นเจ้าวัดที่ท่าแขก (ประเทศลาว) ได้ข่าวความยุ่งยากของครอบครัวผม จึงแนะนำให้ย้ายครอบครัวไปที่ท่าแขก (ประเทศลาว)

ลิ้งและเข้าบ้านเณร

หลังจาก 1 ปี ที่อยู่ประเทศลาว ได้เข้าโรงเรียนซิสเตอร์ชาติเด เกี่ยวกับภาษาเวียดนาม ภาษาฝรั่งเศส ภาษาลาว พอดีจึงหว่าที่เณรประเทศลาวจะกลับไปบ้านเณรอนิง เมืองเว้ (ประเทศเวียดนาม) คุณพ่อโทโบ เจ้าวัดท่าแขก ได้ส่งผมไปพร้อมกับเณรที่บ้านเณรอนิงในครั้งนั้น ทั้งๆ ที่ผมยังไม่พร้อมทางด้านภาษา ไปอยู่ได้ประมาณ 6 เดือน เรียนไม่ทันเพื่อน ดังนั้นอธิการบ้านเณรจึงส่งกลับมาศึกษาเพิ่มเติมแล้วค่อยกลับไปใหม่ เมื่อกลับมาถึงท่าแขก พอดีเกิดสงครามญี่ปุ่นยึดอินโดจีนฝรั่งเศส คุณพ่อโทโบ พร้อมพระสังฆราชแกวง อาวุโสและพระสังฆราชใหม่โทมิน ทั้ง 3 องค์ ถูกญี่ปุ่นประหารพร้อมกับข้าราชการฝรั่งเศสบาง

คน พระศาสนจักรในประเทศลาวเกิดระส่ำระสายอีกครั้งหนึ่ง ส่วนพระสงฆ์พื้นเมืองเหลือไม่กี่องค์ ครอบครัวของผมหนีสงครามญี่ปุ่นกลับมาเมืองไทย ในปี ค.ศ.1947 หลังจากบ้านเณรพระหฤทัยหนองแสง ถูกปิด กรณีพิพาทอินโดจีน คุณพ่อศรีนวน ศรีวรกุล อุปสังฆราชมิสซังภาคอีสาน รักษาการตำแหน่งพระสังฆราชที่ว่างอยู่ถึงปี ค.ศ.1947 กรุงโรม แต่งตั้งพระสังฆราชคนใหม่คือ ฯพณฯ เกลาดิโอ บาเยต์ พระสังฆราชมิสซังต่างประเทศ ปกครองมิสซังภาคอีสาน ผู้ใหญ่ทางมิสซังภาคอีสานดำริจะสร้างบ้านเณรเล็กขึ้นที่ท่าแร่ โดยต่อเติมของพระสังฆราชให้ยาวนาน กับถนนนครพนม-สกลนคร ข้างบนไว้สำหรับเป็นที่พักของเณร ส่วนชั้นล่างไว้สำหรับเป็นห้องเรียน ด้านตะวันตกของตึกเป็นโรงครัว บ้านเณรเล็กดังกล่าวตั้งเป็นโรงเรียนมัธยมให้เณรได้เป็นที่ศึกษาเล่าเรียน ได้เปิดปีการศึกษาเดือนพฤษภาคม ค.ศ.1947 เณรรุ่นแรกมีจำนวนทั้งหมด 32 คน จากทั่วมิสซังภาคอีสาน ได้แก่ จ.อุบลราชธานี อุตรธานี นครราชสีมา และท่าแร่ การดำเนินกิจการโรงเรียนเข้าปีที่ 2 ของการศึกษา ได้แก่ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ทางศึกษาธิการ จังหวัดสกลนคร ได้มีการสอบวัดความรู้ของนักเรียน ในจำนวนนักเรียนทั้งหมดสอบผ่านชั้นระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ได้เพียง 2 คน คือ เณรเสงี่ยม ดิศวีรรกุล และ เณรบุญศรี กอบบุญ

เมื่อจำนวนเณรและจำนวนนักเรียนไปกลับเพิ่มขึ้น จนไม่มีที่ขยับขยายสถานที่ศึกษา ทางมิสซังคิดจะสร้างบ้านเณรเล็กแห่งใหม่คือ บ้านเณรฟาติมา (ปัจจุบัน) จึงเลือกเอาที่ดินของมิสซังด้านทิศตะวันตกของหมู่บ้านท่าแร่ เป็นที่ก่อสร้างและได้สร้างตึกยาว 70 เมตร สูง 3 ชั้น เป็นคอนกรีต หลังจากก่อสร้างเสร็จทางกรุงโรมประกาศแบ่งมิสซังภาคอีสานเป็น 4 มิสซัง คือ มิสซังอุบลราชธานี เป็นของคณะสงฆ์ต่างประเทศ โดยมี ฯพณฯ เกลาดิโอ บาเยต์ เป็นประมุข มิสซังอุตรธานี เป็นของสงฆ์คณะพระมหาไถ่ มีพระคุณเจ้าคูซาร์ท เป็นประมุข มิสซังท่าแร่-หนองแสง เป็นของสงฆ์คณะพื้นเมืองมี ฯพณฯ มงคล ประคองจิต เป็นประมุข และมิสซังนครราชสีมา เป็นของสงฆ์คณะต่างประเทศ โดยมี ฯพณฯ วังจาแวร์ เป็นประมุข อธิการบ้านเณรเล็กฟาติมาได้แก่ คุณพ่ออินทรีย์ นารินรัศย์ และมีครูเณร 2 คน คือ ครูเณรเสงี่ยม ดิศวีรรกุล และ ครูเณรบุญศรี กอบบุญ

.... “ถ้าอยากรู้ว่า
 มีสขามีคุณค่ามีความ
 หมายถึงชีวิตสงฆ์เพียง
 ไร ให้ถามพระสงฆ์ที่
 ใกล้จะตาย” ผมเคยไปเยี่ยมพระสงฆ์ท่านหนึ่ง
 อยู่ในสภาพใกล้ตาย หดเรียวแรง นอนอยู่ใน
 มุ้ง เรารู้ว่าเวลาของคุณพอเหลือน้อยลงทุกที
 คุณพ่อนั้นบอกกับผมด้วยน้ำเสียงที่
 เหน็ดเหนื่อยเบาๆ ว่า “ขอเอาจอกกาลิกส์และ
 สโตลาม่าให้ผมหน่อย ผมอยากถวายมิสซา”
 ผมเองไม่ได้ทำตามที่คุณพ่อขอ เพราะรู้ว่า
 คุณพ่อทำอะไรไม่ได้แล้ว อีกครั้งหนึ่งที่ผมได้
 รับการขอร้องจากคุณพ่อผู้อาวุโสท่านหนึ่ง
 อายุ 83 ปี ช่วงสุดท้ายชีวิตของท่านเพราะ
 ทรมานด้วยโรคมะเร็ง ท่านขอให้ผมถวาย
 มิสซาในห้องของท่าน ผมสังเกตท่านกัดฟันสู้
 ร่วมใจกับผมขณะผมถวายมิสซา ผมจึงอยาก
 จะบอกกับเพื่อนสงฆ์ทุกคนว่า ขอให้คุณพอ
 พยายามถวายมิสซาอย่างดีและสม่ำเสมอเถิด
 เพื่อมิสซาและศีลมหาสนิทจะได้เป็นพลัง
 สำหรับชีวิตสงฆ์ของเรา...

โดย : คุณพ่อวิระเดช ใจเสรี
 โอกาสเทศน์เข้าเฝ้าประจำเดือนให้พระสงฆ์
 วันที่ 6-7 กรกฎาคม 2004

ระลึกถึงกันในคำภาวนา (R.I.P.)

ตั้งแต่เราจัดชุมนุมศิษย์เก่าปีนัง ครั้งที่ 1
 (ก.พ.1993) จนครบไป 1 รอบ มีสมาชิก 16 ท่าน
 ที่ขอย้ายสังกัดจากพวกเราไปสมัครเป็นสมาชิก
 ปัจจุบันสถาบันสรวงสวรรค์ ซึ่งพวกเราที่ยินดี
 และตั้งใจว่าจะทยอยกันไปสมทบในโอกาสอัน
 ควร ท่านเหล่านั้นมีรายนามดังนี้

1. คุณพ่อโทมัส บัณฑิต ปรีชาวุฒิ
 กรุงเทพฯ, 14 พฤษภาคม 1994
2. คุณพ่อจอเซฟ เสวียง สุระสรางค์
 กรุงเทพฯ, 2 กรกฎาคม 1993
3. คุณพ่อจอห์น แบปติสตา บุญเลิศ ธาราฉัตร
 กรุงเทพฯ, 28 กันยายน 1998
4. คุณพ่อจอเซฟ ประมวล พุฒตาลศรี
 กรุงเทพฯ, 28 มกราคม 2002
5. คุณพ่อเดอนีส มานิต สรรเพชร
 จันทบุรี, 25 เมษายน 1997
6. คุณพ่อจอเซฟ เสียร โชติพงษ์
 จันทบุรี, 25 ตุลาคม 1998
7. คุณพ่อจอเซฟ พิจิตร กฤษณา
 จันทบุรี, 11 ธันวาคม 1993
8. คุณพ่อฟรังซิสเซเวียร์ กิจ วรศิลป์
 จันทบุรี, 27 พฤศจิกายน 1997
9. คุณพ่อเปโตร สุเทพ นามวงศ์
 จันทบุรี, 25 มกราคม 1998
10. คุณพ่อจอเซฟ วินทร์ เจริญวงศ์
 จันทบุรี, 10 พฤษภาคม 1994
11. คุณพ่อชาอูล อรุณ ธรรมธาดา
 จันทบุรี, 21 พฤษภาคม 2004
12. คุณพ่อราฟาแอล คาร์ โสรินทร์
 ท่าแร่ฯ, 27 กุมภาพันธ์ 1994
13. คุณพ่อจอเซฟ อินทร์ นารินทร์
 ท่าแร่ฯ, 13 กันยายน 2001
14. คุณพ่อจอเซฟ อินตา พันสีทอง
 ท่าแร่ฯ, 30 มีนาคม 1946
15. คุณพ่อปีโอ ไอศวรรย์ จันทรลีอชัย
 ท่าแร่ฯ, 7 กรกฎาคม 1998
16. คุณพ่อมัทธิว วิชัย แสนสุดสวาท
 ราชบุรี, 8 สิงหาคม 1995
17. คุณพ่อจอห์น บอสโก สุรพล เนื้อจีน
 ราชบุรี, 5 ธันวาคม 1993

โปรดติดต่อกันและกันทางคำภาวนาและพิธีมิสซา

คุณพ่อวิศิษฐ์ ทรัพย์รงค์ : รวบรวม

ระลึกถึงกันในคำภาวนา

คุณพ่อเปาโล ชุนเอ็ง ก๊กเครือ

อายุ 84 ปี สัตบุรุษวัดนักบุญ
 มาร์กาเรตา บางตาล นครปฐม

เป็นพระสงฆ์องค์แรกของสังฆมณฑล
 ราชบุรี และบวชร่วมกับคุณพ่อสมกิจ นันทวิสุทธิ
 “Made in Thailand” ขนานแท้ที่บ้านฉะ
 บางนกแขวก ช่วงสงครามโลกพอดี

คุณพ่อสมบุญรณ์ แสงประสิทธิ์ ได้เล่าใน
 โอกาสสวดศพ ถึงคุณพ่อท่ามกลางเสียงหัวเราะ
 เกร็ดเล็กเกร็ดน้อยเกี่ยวกับคุณพ่อ

คุณพ่อชุนเอ็ง เป็นคนคุยสนุก ที่ใครมีคุณพ่อ
 ชุนเอ็งที่นั่นมีเสียงหัวเราะเสมอ คุณพ่อได้เลือก
 คำขวัญประจำตัวว่า “ผู้ที่หว่านด้วยน้ำตา ก็จะ
 เก็บเกี่ยวด้วยเสียงหัวเราะ”

ครั้งหนึ่งมีคนมาหลอกขโมยเงินคุณพ่อ และ
 คุณพ่อก็รู้ว่าคนนั้น ไปขโมยเงินคนอื่น ๆ มาแล้วด้วย
 คุณพ่อชุนเอ็งก็รู้ และคนนั้น ก็มาขอเงินจาก
 คุณพ่ออีก คุณพ่อก็โมโห คำหั้น และว่ากล่าว
 ตักเตือน อบรมสั่งสอนได้พักหนึ่ง แล้วก็พูดขึ้น

ว่า “แล้วคราวนี้ เอ็งต้องการทำอะไร?”
 อีกครั้งหนึ่ง สมัยรัฐบาลจอมพล
 ป.พิบูลสงคราม พยายามสร้างกระแส
 ชาตินิยมอะไรๆ ก็ต้องเป็นไทย คนที่มีชื่อ
 เป็นจีน เป็นฝรั่ง ก็เปลี่ยนไปไทยทั้งนั้น
 คุณพ่อชุนเอ็ง ก๊กเครือ แม้จะมีชื่อ
 เป็นจีน แต่ก็ไม่ได้จะ เปลี่ยนให้ เป็นไทยๆ
 ตามอย่างรัฐนิยมสมัยนั้น เมื่อมีพรรคพวก
 ถาม
 “ทำไมไม่เปลี่ยนให้ เป็นไทยๆ”

คุณพ่อชุนเอ็งก็บอกว่า
 “ชื่อนี้ก็ได้อยู่แล้ว ถ้าเสื้อฟ้าเราขาด
 เราก็เย็บเอง ชุนเอ็ง ไม่ต้องไปเดือนร้อน
 ใคร ไม่ต้องไปรบกวานซิสเตอร์เขา เรา
 ชุนของเราเอง”

ขอให้เราระลึกถึงคุณพ่อ ใน
 คำภาวนา บูชามิสซาของเราเสมอๆ

.....
 ค พ ส . โดย
 คุณพ่อ สิทธิ พล
 พานิชอุคม ได้เป็น
 ผู้จัดพวงหรีดในนาม
 ของพระสงฆ์เรา
 ทุกองค์

ตารางเวลาการสัมมนาพระสงฆ์ประจำปี ครั้งที่ 23

ณ บ้านผู้หว่าน สามพราน นครปฐม

วันจันทร์ที่ 18 ถึงศุกร์ 22 ตุลาคม ค.ศ.2004

หัวข้อ : สวม พุทธิบาลครอบครัวคริสตชน

วันที่ 1 / วันจันทร์ที่ 18 ตุลาคม 2004 :

	ต้อนรับและพิธีเปิดการสัมมนา
เวลา 15.00 น.-17.00 น.	ลงทะเบียน
เวลา 17.00 น.-18.30 น.	วจนพิธีกรรม เปิดการสัมมนา ณ ห้องประชุมนิตโย ประธาน พระคาร์ดินัลไมเกิ้ล มีชัย กิจบุญชู วาระพิเศษ ฯพณฯ ชลวาทอเรน เปนนักคีโอ เอกอัครสมณทูต วาติกันประจำประเทศไทย
เวลา 18.30 น.-20.00 น.	อาหารค่ำ และพัก

วันที่ 2 / วันอังคารที่ 19 ตุลาคม ค.ศ. 2004 :

	ศึกษาสถานการณ์ ความเป็นจริงของครอบครัวไทย / ระดับสากล
เวลา 06.30 น.-07.45 น.	ทำวัตร + มิสซา ประธาน พระสังฆราชจำเนียร สันติสุขนรินทร์
เวลา 07.45 น.-08.45 น.	อาหารเช้า
เวลา 08.45 น.-10.30 น. (9.00น.)	ประชุม 1 : ภาวนา หัวข้อ ครอบครัวคริสตชนใน อุดมคติของพระศาสนจักร วิทยากร 1 คุณพ่อบรรจง สันติสุขนรินทร์
	(ใช้เวลาบรรยายประมาณ 30 นาที)
	วิทยากรเสริม 2 คุณพ่อมิเกล กาไรชาบาล คณะเยสุอิต
	วิทยากรเสริม 3 คุณพ่อชาย ขันทะโฮม คณะมหาไถ่
	ผู้ดำเนินรายการ คุณพ่อวัชศิลป์ กฤษเจริญ
เวลา 10.30 น.-11.00 น.	พัก/อาหารว่าง
เวลา 11.00 น.-12.30 น.	ประชุม 2 : สภาพความเป็นจริง ของครอบครัวคาทอลิกไทยใน ปัจจุบัน
	วิทยากร 1 คุณเชริน - คุณอนงค์ ไมเกิ้ล จาก FABC ประเทศเกาหลี
	วิทยากร 2 คุณพ่อเอกชัย ชินโคตร
	วิทยากร 3 คุณพ่อนุญส่ง หงษ์ทอง
	วิทยากร 4 คุณพ่ออินทรี ไสสว่าง

วิทยากร 5

คุณพ่อไพโรจน์ หอมจินดา

ผู้ดำเนินรายการ

คุณพ่อวัชศิลป์ กฤษเจริญ

เวลา 12.30 น.-14.00 น.

อาหารเที่ยง/พัก

เวลา 14.00 น.-15.30 น.

ประชุม 3 : ประชุมกลุ่มแบ่งตาม
อายุบวช 5 ปี แบ่งปันแนวคิดและ
ประสบการณ์ตรงในงานอภิบาล
ครอบครัว

เวลา 15.30 น.-16.00 น.

รายงานในห้องประชุมใหญ่

เวลา 16.00 น.-18.30 น.

อาหารว่าง/กีฬาฟุตบอล/พักผ่อน

เวลา 18.30 น.-20.00 น.

อาหารค่ำ/พัก

* กีฬาระหว่าง “4 อีสาน” กับ “ลูกผสม”

วันที่ 3 / วันพุธที่ 20 ตุลาคม ค.ศ.2004 :

	งานอภิบาลและการช่วยเหลือผู้สมรสที่มีปัญหา ประสบการณ์การทำงานอภิบาล ครอบครัวที่น่าสนใจ
เวลา 06.30 น.-7.45 น.	ทำวัตรเช้า + มิสซา พระสังฆราชสังวาลย์ สุระสรศักดิ์
เวลา 7.45 น.-8.45 น.	อาหารเช้า
เวลา 8.45 น.-10.30 น.	ภาวนา/ประมวลเนื้อหา คุณพ่อวัชรินทร์ สมานจิต และทีมงาน
(เวลา 9.00 น.)	ประชุม 4 : วิธีการเตรียมคู่สมรส
	วิทยากร 1 คุณพ่อทวีศักดิ์ กิจเจริญ
	วิทยากร 2 คุณพ่อศิริชัย เล้ากอบกุล
	วิทยากร 3 คุณพ่อกรไกร พิลาจันทร์ ผู้ดำเนินรายการ
	คุณพ่อวัชศิลป์ กฤษเจริญ และทีม พัก/อาหารว่าง
เวลา 10.30 น.-11.00 น.	ประชุม 5: การช่วยเหลือคู่สมรส ที่มีปัญหา (ในด้านอภิบาล ด้านกฎหมาย และด้านศีลธรรม)
เวลา 11.00 น.-12.30 น.	วิทยากร (ประชุม 4 ต่อ*)
เวลา 12.30 น.-14.00 น.	อาหารเที่ยง /พัก
เวลา 14.00 น.-15.30 น.	ประชุม 6 : แบ่งปันประสบการณ์ ชีวิตครอบครัวและงานอภิบาล
	วิทยากร 1 คุณพ่อแฟรงค์ คณะซาเลเซียน
	วิทยากร 2 คุณลดาวัลย์-คุณสมชาย กิจนิษฐ์ขวัญ
	วิทยากร 3 คุณค่านัย-คุณดำเนินียง ทะณะระ
	วิทยากร 4 คุณดวงดาว-คุณชาญวิทย์ ธราทิพยกุล

เวลา 15.30 น.-16.00 น.	ประชุมตามสถาบัน (แสงธรรม/โรม/ปิ่น)
เวลา 16.00 น.-18.30 น.	อาหารว่าง/พักผ่อน
เวลา 18.30 น.-20.00 น.	อาหารค่ำ (ตามอิสระ-เป็นกลุ่มชั้น)

วันที่ 4 / วันพฤหัสบดีที่ 21 ตุลาคม ค.ศ.2004 :

เวลา 06.30 น.- 08.45 น.	ทำวัตรเช้า + อาหาร
เวลา 08.45 น.-10.30 น.	ภาวนา/ประมวลเนื้อหา คุณพ่อวัชรินทร์ สมานจิต และทีมงาน
(เวลา 09.00 น.)	ประชุม 7 : พระสงฆ์เพื่อนร่วม เดินทางกับครอบครัวคริสตชน วิทยาการ 1 คุณพ่อบรรจง สันติสุขนิรันดร์ วิทยาการ 2 คุณพ่อมิเกล กาไรชาบาล วิทยาการ 3 คุณพ่อชาย ชันทะโฮม วิทยาการ 4 คุณพ่อทวีศักดิ์ กิจเจริญ ผู้ดำเนินรายการ คุณพ่อวัชศิลป์ กฤษเจริญ
เวลา 10.30 น.-11.00 น.	พัก/อาหารว่าง
เวลา 11.00 น.-12.00 น.	ประชุม 8 : สมัชชาศีลมหาสนิท (Synod 2005) วิทยาการ คุณพ่ออันตน วาลแล็กกี ข้อตั้งใจเพื่อการปฏิบัติชีวิตสงฆ์ โดย คุณพ่อวัชรินทร์ สมานจิต และทีมงาน
เวลา 12.00 น.-12.30 น.	อาหารเที่ยง/พัก
เวลา 12.00 น.-14.00 น.	ประชุมกลุ่มตามสังฆมณฑล
เวลา 14.00 น.-15.00 น.	ประชุม 9 : ปชส. ทั่วไปฯ (ประมาณ 10 นาที) วาระของสภาพระสังฆราชฯ (20 นาที) *พระคาร์ดินัล ไมเกิ้ล มีชัย กิจบุญชู ประธานสภาฯ สรุปการสัมมนาด้วยภาพ ใช้เพาเวอร์ พ้อยต์
เวลา 15.00 น.-16.00 น.	* ประเมินผล (แจกแบบสอบถาม)
เวลา 16.00 น.-16.45 น.	พัก/เดินทางไปสักการสถานฯ คุณพ่อนิโคลาส บุญเกิดฯ
เวลา 17.00 น.-20.00 น.	* มิสซาโมทนาคุณชีวิตสงฆ์ ประธาน : พระคาร์ดินัลไมเกิ้ล มีชัย กิจบุญชู ฉลองสังฆภาพ 25 ปี และ 50 ปี และแสดงความยินดีกับ พระสงฆ์ใหม่ ณ สักการสถานบุญราสี นิโคลาส บุญเกิด กฤษบำรุง

อาหารค่ำ
ณ หอประชุมวัดนักบุญเปโตร
(เสร็จงานประมาณ 20.00 น.)

วันที่ 5 / วันศุกร์ที่ 22 ตุลาคม ค.ศ.2004 :

06.30 น.-07.30 น.	มิสซาเช้า ประธาน คุณพ่อประธาน ศรีदारุณศีล
07.30 น.	อาหารเช้า (โปรดแจ้งทางบ้านผู้หว่าน) * เดินทางกลับวัด *

หมายเหตุ : ค.ศ.1984 คณะกรรมการสงฆ์จัดสัมมนาได้จัด
หัวข้อ "ครอบครัวคริสตชนไทย"

การประชุมสัมมนาพระสงฆ์ฯ

(ต่อจากหน้า 3)

8. วิธีการสัมมนา

1. อภิปรายในกลุ่มใหญ่ และแบ่งกลุ่มย่อย เพื่อแลกเปลี่ยนความรู้ ประสบการณ์การทำงานในแต่ละสังฆมณฑล
2. กิจกรรมด้านชีวิตจิต การสวดภาวนา ถวายบูชามิสซา กิจศรัทธา พักผ่อนหย่อนใจร่วมกัน

9. ค่าใช้จ่ายในการสัมมนา

ค่าลงทะเบียนคนละ 2,000 บาท
(ค่าวิทยากร ค่าอาหาร ที่พัก เอกสาร ฯลฯ)

10. การประเมินผล

1. จากแบบประเมินผลจากการสัมมนา
2. จากผลการประชุมของคณะกรรมการคาทอลิกเพื่อพระสงฆ์

11. ผลที่คาดว่าจะได้รับ

1. คณะสงฆ์จะ ได้มีความรู้ ความเข้าใจ และมุ่งมั่นชีวิตและงานอภิบาลครอบครัวมากยิ่งขึ้น โดยการร่วมรับฟังและแบ่งปันประสบการณ์
2. ครอบครัวสัตบุรุษจะได้รับประโยชน์จากการอภิบาลของพระสงฆ์ยิ่งขึ้น
3. พระสงฆ์ได้ติดตามความคืบหน้าการนำทิศทางงานอภิบาลของพระศาสนจักร ไปปฏิบัติให้เกิดผลในแต่ละสังฆมณฑล
4. พระสงฆ์มีโอกาสรู้จักและใกล้ชิดกันมากขึ้น

12. อื่นๆ

1. แต่ละสังฆมณฑลจัดนิทรรศการเกี่ยวกับกิจกรรมต่างๆ อันเนื่องมาจากทิศทางงานอภิบาล เกี่ยวกับครอบครัว ที่ได้ปฏิบัติ แล้ว 2-3 บอร์ด
2. นิทรรศการผลงานของหน่วยงานในสภาพระสังฆราชต่างๆ
3. กรณีที่คุณพ่อมีข้อมูลหรือเอกสารที่เกี่ยวกับปัญหาสภาพความเป็นจริงของสังคม ครอบครัว ขอช่วยนำมาแบ่งปันหรือแนะนำแก่บรรดาพระสงฆ์ผู้เข้าร่วมสัมมนาด้วย

เหลือเชื่อ...แต่จริง

พระคุณเจ้ามีเซล มงคล(อ่อน) ประคองจิต ประมุขอัครสังฆมณฑลท่าแร่-หนองแสง อภิเษกเป็นพระสังฆราชวันที่ 19 สิงหาคม ค.ศ.1953 มรณะวันที่ 18 มกราคม ค.ศ.1958 ขณะไปเทศน์เข้าเฝ้ายามให้กับเนรลิกที่บ้านเนรปากซัน ประเทศลาว และเมื่อเดือนเมษายน 2004 นี้ คุณพ่อวัชรินทร์ ต้นปรักษา เจ้าอาวาสอาสนวิหารอัครเทวดามีคาแอล ได้ขุดหลุมศพของพระคุณเจ้าเพื่อย้ายไปบรรจุในที่ใหม่ และได้เปิดโลงศพ ปรากฏว่าศพของพระคุณเจ้ายังคงอยู่ในสภาพที่ไม่เน่า เนื้อ เส้นผม เสื้อผ้า ฯลฯ ยังคงอยู่ วันเปิดหลุมศพนั้น คุณพ่อชุมภา และคุณพ่ออดุลย์ คุรัตน์ ซึ่งเป็นหลานก็ได้ไปร่วมในพิธีนี้ด้วย คุณพ่ออดุลย์ ผู้เชี่ยวชาญด้านชุดศพ ยังบอกว่า “ปกติ 20-25 ปี ก็ไม่เหลือแล้ว แต่นี่ 46 ปีแล้ว ยังไม่เน่า เหลือเชื่อเหมือนกัน”

THE PRIEST AS SINNER

(ต่อจากหน้า 2)

The great difficulty, of course, is that all of us are capable of confusing our personal sense of mission and calling with the well-being of the Church itself. Then anything which promotes our own power or prestige or comfort is interpreted to be an appropriate reward for services rendered. How easy it is to struggle to be noticed so that one might be enabled to perform even greater deeds for the sake of God.

There are many forms of pretense which cloak priestly self-seeking. One common example is the development of rationales to justify the pursuit of clerical upward-mobility. Men can plan a career in Churchly service on the basis of visibility and proximity to the centers of power. At one time this could be maneuvered, it seemed, by attending the right seminary or working in certain diocesan-level positions. Even now the cultivation of the right friends is seen to be a key step in the path to advancement.

Second, a priest can develop a ministerial style which is strong on flair and technique and which as a result tends to highlight disproportionately the presence of the minister. Perhaps this is the point where professionalism takes over. Such a person needs to be thought of as indispensable, that is, as the only adequate person for the job. Perhaps, the satires generated in our society by the histrionic preacher or the glib counselor or the efficient plant manager or the ecclesiastical fund-raiser may best reveal the truth about such roles.

Third, there is an even more subtle kind of self-seeking which makes the spiritual life and ministry of the priest into a performance. Jesus, mindful of the ease with which religious leaders can slip into this, warns the crowds in the Sermon on the Mount about the true attitude that should predominate in the religious acts of prayer, almsgiving and fasting. After the initial fervor or discipline wears out, priests may pray only when it will be noticed or only under the duress of widespread expectation. What a humbling experience to be touched by people who come to us for guidance but instead teach us what it means to say that prayer, deeply and personally done, is a gift of God and not a role that can be played or a task that can be arrogated to oneself.

(2) *Intolerance.* brief reflection on Christian history can reveal to us the many ways that ministerial figures have abused their office by persecuting, demeaning and, even killing those with whom they disagreed. The Grand Inquisitor of the Inquisition, Savanarola of Florence, and the Reverend Dimmesdale of *The Scarlet Letter* all took seriously their self-assumed mandate to purge the Church and the world of error and immorality.

(อ่านต่อหน้า 12)

พ่อเอย่ง & พ่อเตี้ย

ตามนโยบาย

ตะฮัน

ชีวิตผมเวลานี้

....พระคุณเจ้าบรรจง อารีพรค

คุณพ่อวรยุทธ ขอให้ผมเขียนบทความลงใน “เพื่อนสงฆ์” ในหัวข้อข้างบน คิดอยู่หลายวัน จะเขียนหรือไม่ เพราะเป็นคนไม่ค่อยชำนาญในการเขียนบทความ ที่สุดก็ยอมเขียน คุณพ่อให้เขียนเรื่องเบาๆ ชีวิตและงานยามหลังเกษียณ

ตามข้อกำหนดพระสังฆราชต้องลาเกษียณเมื่ออายุครบ 75 ปี แต่ผมขอลาก่อนกำหนดปีสองปี เพราะมีความรู้สึกที่ไม่สมบูรณ์แล้วในแง่ทางร่างกายและทางจิตใจ เมื่อขอไปแล้วไปคุยกับท่านสมณทูต ท่านว่าคงจะใช้เวลาแต่ฝึกคาค ทางกรุงโรมให้มาอย่างง่าย อยู่มาจนถึงทุกวันนี้ ดูเหมือนสบายกว่าผู้ที่ไม่ได้ลา ก่อนพ้นจากงานพระสังฆราช ได้คิดเปิดบ้านเณรเล็ก ได้ดำเนินการสร้างจนแล้วเสร็จ ในขณะเดียวกัน ก็คิดสร้างบ้านเกษียณสำหรับพระสงฆ์ด้วย ทั้งบ้านเณรและบ้านเกษียณ มีคนมีน้ำใจดิช่วยกันจนเกินพอ จึงมีบ้านเณรและบ้านเกษียณไว้ดำเนินการ บ้านเกษียณยังไม่มีใครใช้ ผมเลยเข้าไปใช้ก่อน จะอยู่ได้ 3 คน ถ้าจำเป็นจะต่อเติมตึกเดิมให้อยู่ได้ 5 คน ถ้าจำเป็นมากกว่านั้น เรายังมีที่อีกเยอะ ที่ดินผืนนั้นมี 35 ไร่ (บ้านเณรและบ้านเกษียณอยู่ในพื้นที่เดียวกัน)

ชีวิตและงานก็ไม่มีอะไรมากมาย เรียกว่าอยู่กับเณร กินกับเณร ช่วยบ้านเณรเท่าที่จะทำได้ หน้าที่ประจำก็คือฟังแก้บาปเณร ให้เณรมาคุย ปรีกษา แนะนำ เท่าที่เณรคนไหนต้องการและเลือกผม คนไม่เลือกผมเขาก็เลือกคุณพ่อรองอธิการ

งานประจำภายนอกเป็นผู้ถวายบูชามิสซาที่บ้านบราเดอร์คณะลาซาลทุกวัน พร้อมทั้งฟังแก้บาป ความจริงงานนี้รับทำมาแล้วตั้งแต่ยังอยู่ในตำแหน่งพระสังฆราช เมื่อคุณพ่อกลอรีโอ เลขาฯ เสียชีวิตไปแล้ว

อ้อ! ลืมไปอย่างหนึ่ง ในบ้านเณรผมยังช่วยเณร จบ ม.6 แล้ว สอนเขาในเรื่องการแปลภาษาอังกฤษเป็นไทย ด้านการอ่านและไวยากรณ์คนอื่นสอน นอกสั่งชมณฑลรับงานที่ทำได้ บ่อยมากงานอัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ เพื่อนฝูง ลูกศิษย์ ชอบเชิญไปประกอบพิธีแทนพระคุณเจ้ามิชัย เมื่อท่านติดงานที่อื่น การฉลองวัดเป็นประจำ บวชพระสงฆ์ที่สุราษฎร์ธานี เสกน้ำมัน โปรดศีลกำลังแทนพระคุณเจ้าจำเนียร เมื่อท่านไม่อยู่หรือติดงานอื่น เป็นอะไหล่สำหรับทุกคน ทุกฐานะที่จะแทนเขาได้

สุขภาพดีพอสมควร อายุครบ 77 ปี พอขับรถไปไหนมาไหนได้เอง ดายังดี การตัดสินใจยังไม่มีปัญหา

ขอลาก่อนสำหรับครั้งนี้ !

พระคุณเจ้ายอด พิมพิงสาช เยี่ยมคุณพ่อปกมล เสริมอภินิหาร เมื่อวันที่ 6 พฤษภาคม 2004

คุณพ่อเตตรา ฮามรณชีตนี้ ภาพนี้ถ่ายขณะป่วยอยู่ที่ ร.พ.เซนต์หลุยส์ ขอให้หายไวๆ นะครับ.....

คุณพ่อพิชิต (พ่อมต) ตำรวจศักดิ์ ตอนนี้ต้องใส่ไม้เท้าช่วย ขอให้แข็งแรง.....

คุณพ่อหลวงลิขิต ภินิชกุล ยิ้ม...ยิ้ม...ยิ้ม...ยิ้มหวานจัง...

อดีต... กับฝันที่เป็นจริง

ผู้ช่วยอธิการเตรียมงานเสกบ้านเณรฟาติมา หลังใหม่ วันที่ 7 ตุลาคม ค.ศ.1954 ๔พณฯ มีแชล มงคล ประคองจิต ได้เสกบ้านเณร เล็กฟาติมา

หลังจากพิธีเสกบ้านเณร ๔พณฯ มีแชล มงคล ประคองจิต ได้ส่งผมไปศึกษา ต่อที่บ้านเณรใหญ่ พรอปากันดา ฟิเด กรุงโรม ประเทศอิตาลี ผมได้เข้าศึกษา วันที่ 10 ตุลาคม ค.ศ.1954 จิตใจของผมใน ขณะนั้นตื่นเต้นยินดี ความฝันที่จะได้เข้า บ้านเณรค่อยๆ กลายเป็นความจริงขึ้นมา กว่าที่จะมาถึงจุดนี้ได้ผ่านการเบียดเบียนจาก ภัยสงคราม และความยุ่งยากทางการเมือง มากมาย จนกระทั่งได้มาถึงบ้านเณร พรอปากันดา ฟิเด กรุงโรม บรรยากาศเอื้ออำนวยต่อกระแสเรียกเป็นอย่างมาก เป็นด้าน ในด้านกระแสเรียกและความศรัทธา ส่วนตัว เพราะได้อยู่ใกล้ชิดกับสมเด็จพระ สันตะปาปาปิโอ ที่ 12 ได้มีโอกาสเข้าเฝ้า พระองค์ทุกสัปดาห์ และได้รับข้อคิดเตือน ใจ บำรุงความรื้อนร้อน ความศรัทธาของ ตนเอง และได้เข้าร่วมพิธีกรรมใหญ่ในพระ วิหารนักบุญเปโตร ทำให้ชวนศรัทธามากขึ้น

ครั้งแรกที่ได้เข้าเฝ้าสมเด็จพระ สันตะปาปาปิโอ ที่ 12 ผมรู้สึกดีใจและ ตื่นเต้นเหมือนกับเห็นองค์พระเยซูเจ้าอยู่ต่อ หน้า ดังที่ท่านกงสุลไทยประจำประเทศ อิตาลีชื่นชมสมเด็จพระสันตะปาปาปิโอ ที่ 12 ว่าเห็นพระองค์ครั้งแรกเสด็จออกมาราว กับเทวดา ท่าทางสง่างาม น่ารัก น่าเคารพ และน่าเกรงขาม หลังจากการสิ้นพระชนม์ ของสมเด็จพระสันตะปาปาปิโอ ที่ 12 ตำแหน่งพระสันตะปาปาวางลง บรรดาพระ คาร์ดินัลทั่วโลกได้มาประชุมเลือกตั้งพระ สันตะปาปาองค์ใหม่ที่กรุงโรม สถาบันการ ศึกษาทั่วกรุงโรม ได้ทำการปิดชั่วคราว จนกว่าการเลือกตั้งจะเสร็จ

เดา...พระสันตะปาปาองค์ใหม่

ขณะนั้นหนังสือพิมพ์ออกข่าวการ เลือกลงสมเด็จพระสันตะปาปา หน้าแรก เป็นรูปของพระคาร์ดินัลทั่วโลกที่มีสิทธิได้ รับเลือก บรรดาเณรที่บ้านเณรพรอปากันดา ฟิเด ต่างคาดเดาในพระคาร์ดินัลทั่วโลกที่ ตนเองชื่นชอบ มีพระคาร์ดินัลบางองค์มี ชื่อเสียง ตำแหน่งสูง ความสามารถมาก ซึ่ง ส่วนใหญ่ก็คาดเดาพระคาร์ดินัลเหล่านี้ วันหนึ่งเพื่อนๆ ถามผมว่า “ลองเดาคูซิว่า ใครจะ **ได้รับเลือกเป็นพระสันตะปาปาองค์ ต่อไป**” ผมตอบเพื่อนๆ พร้อมทั้งชี้รูป พระคาร์ดินัลรองกัลลีแห่งเมืองเวนิส เพื่อน ได้ซักถามผมต่อว่า “**ทำไม?**” ผมจึงตอบ พวกเขาว่า “**ชื่อของพระคาร์ดินัลองค์นี้มีตัว แอล 2 ตัว เพราะว่าพระสันตะปาปาปิโอ ที่ 12 ชื่อพระคาร์ดินัลปาแชลลี ก็มีตัวแอล สองตัวด้วย**”

เย็นวันหนึ่งประมาณ 2 ทุ่ม ประชาชนจำนวนมากมายมารอคอยข่าว ของพระสันตะปาปาองค์ใหม่ที่จัตุรัส นักบุญเปโตร ทันที่ได้มีควันขาวพุ่งขึ้นที่ ปล่องไฟ ประชาชนต่างปรบมือแสดงความ ยินดี จากนั้นมีการประกาศโดยเครื่องขยาย เสียง ดังก้องไปทั่วจัตุรัสพระวิหารนักบุญ เปโตรว่า “**เราได้พระสันตะปาปาองค์ใหม่ แล้ว คือ พระสันตะปาปาคาร์ดินัลรองกัลลี ทรงเลือกชื่อว่าพระสันตะปาปาจอห์น ที่ 23**”

สักครู่พระสันตะปาปาจอห์น ที่ 23 ได้ปรากฏตัวที่มุขพระวิหารนักบุญเปโตร ทรงยกพระหัตถ์อวยพรกรุงโรม ซึ่งเป็น ศูนย์กลางของศาสนาจักรคาทอลิก และ อวยพรแก่โลกทั้งหมด ผมอยู่ที่บริเวณ จัตุรัสพระวิหารนักบุญเปโตร พร้อมเพื่อนๆ พวกกันปรบมือยินดีกับผมพร้อมกับร้องว่า “**พระสันตะปาปาของแอนโทนี่**” คือตัว ของผมเอง เหตุการณ์นั้นทำให้ผมรู้สึก ประทับใจไม่รู้ลืม และมีความรักต่อองค์ พระสันตะปาปาเป็นอย่างมาก

หลังจากอภิเษกขึ้นเป็น พระ สันตะปาปา พระองค์ได้เสด็จเยี่ยมบ้านเณร ใหญ่ พรอปากันดา ฟิเด และได้ถวายพิธี มิสซาบูชาขอบพระคุณที่บ้านเณรด้วย ผมมี

โอกาสใกล้ชิดกับพระสันตะปาปาจอห์น ที่ 23 อีกครั้งหนึ่ง คือได้เป็นผู้ช่วยจารีตถือ เทียนรอบพระแท่น วันนั้นพระองค์ได้ตรัส กับพวกเราว่า “**เนนิยานีโกโร**” ซึ่งเป็นที่ตั้ง ของบ้านเณร พรอปากันดา ฟิเด หันหน้าใส่ เนินวาดิกันซึ่งเป็นวังที่ประทับของพระ สันตะปาปา มีความผูกพันกันอย่างแนบ แน่น โดยมีพระวิหารของนักบุญเปโตร ตั้งตระหง่านอยู่ระหว่าง 2 เนินดังกล่าว พระองค์ยังทรงกล่าวเพิ่มเติมต่อไปว่า เนิน 2 เนินนี้ซบซิบกัน มองดูกันและกันอย่าง ลึกซึ้งจริงๆ พระคำรัสนี้ทางผู้ใหญ่ของ บ้านเณร พรอปากันดา ฟิเด ได้จารีกรอบตึก คอนกรีตของบ้านเณรแห่งนี้

ก่อน ที่ ผม จะ ได้ บวช เป็น สังฆานุกร มีผู้ถวายด้วยกาลิกส์มอบให้ผม ในวันบวชเป็นพระสงฆ์ ผู้ที่ถวายคือ ชิสเตอร์เอ็ดวาร์ด คณะเซนต์ปอล เดอ ชาร์ตร ผมได้ขอให้พระคาร์ดินัลอากาเยเนียน เจ้ากระทรวงเผยแผ่ฯ นำไปให้พระ สันตะปาปาจอห์น ที่ 23 เสดกให้ และพระ สันตะปาปาเองได้ใช้ด้วยกาลิกส์ใบนี้ถวาย มิสซาให้กับผมและครอบครัวของผม มีหนังสือรับรองจากราชเลขานุการของพระองค์ เพื่อนที่ร่วมชั้นจำนวน 42 คน จากหลาย ประเทศรับศีลบวชพร้อมกันที่วัดของบ้าน เณร พรอปากันดา ฟิเด วันที่ 20 ธันวาคม ค.ศ.1961 โดยพระคาร์ดินัลอากาเยเนียน เจ้ากระทรวงเผยแผ่ฯ มิสซาแรกของผมได้ ถวายที่อารามศูนย์กลางของคณะเมตตาจิต

ที่กรุงโรม มีผู้เข้าร่วมในเวลานั้น ได้แก่ พระสังฆราชสังฆาลย์ คุณพ่อยูทริซัย คุณพ่อวิโรจน์ คุณพ่อซุมภา คุณพ่ออดุลย์ คุณพ่อพิชิต ศรีอ่อน และพระสังฆราชประพนธ์ ชัยเจริญ

ในช่วงต้นเดือนกุมภาพันธ์ ค.ศ.1962 ผมกลับมาประเทศไทย เป็นผู้ช่วยเจ้าอาวาสวัดท่าแร่ โดยมีคุณพ่ออินทรีย์ นารินรักษ์ เป็นเจ้าอาวาส ปี ค.ศ.1963 ผมได้ไปเป็นเจ้าอาวาสวัดนักบุญอันนา หนองแสง จ.นครพนม เป็นเวลา 13 ปี และได้สร้างวัดหลังใหม่แทนวัดหลังเก่าที่ถูกทำลายในกรณีพิพาทอินโดจีน หลังจากนั้นได้ย้ายไปเป็นเจ้าอาวาสวัดสองคอน เจ้าอาวาสอาสนวิหารนักบุญ มีคาแอล ท่าแร่ เจ้าอาวาสวัดจันทร์เพ็ญ เจ้าอาวาสวัดคอนทอย เจ้าอาวาสวัดบ้านนาบัว

ชีวิตวันนี้

ปัจจุบันได้พักอยู่ที่บ้านเนรฟาติมา ท่าแร่ โดยมีหน้าที่เป็นจิตตาศิการของบ้านเนรเล็ก และเป็นจิตตาศิการคณะคอมมิเชียมแม่พระสายจำพวก และเป็นจิตตาศิการผู้สูงอายุของอัครสังฆมณฑลท่าแร่-หนองแสง ด้วย

สุขภาพกายพอใช้ ส่วนด้านสุขภาพจิต ยังมั่นคงในกระแสนี้ เพราะเหตุการณ์ต่างๆ เช่น การเบียดเบียนศาสนา ภัยสงคราม ญี่ปุ่น และความยุ่งยากในชีวิตได้เป็นพลังให้แก่วิตถายใน ดังที่ท่านนักบุญเปาโลกล่าวไว้ว่า “ข้าพเจ้ามีชีวิตอยู่ไม่ใช่เพื่อตัวข้าพเจ้า แต่เป็นพระคริสตเจ้า ซึ่งมีชีวิตอยู่ในตัวข้าพเจ้าเอง” ชีวิตของผมเป็นความโชคดีที่สุดของผมที่ได้ผ่านประสบการณ์ของชีวิตเป็นต้นในช่วง 7 ปีเต็ม ที่บ้านเนร พรอปากันดาพีเด ที่ได้ศึกษาเล่าเรียนและได้รำพึงภาวนาอย่างเข้มข้น จากคำสอนและตัวอย่างของบรรดานักบุญต่างๆ ที่กรุงโรม และคำสอนข้อคิดของพระสันตะปาปาทั้งหลาย เป็นต้น บุญราศีพระสันตะปาปาจอห์น ที่ 23 ซึ่งข้าพเจ้ามีความศรัทธาเป็นพิเศษ เป็นกองทุนหนุนชีวิตสงฆ์มิให้ถดถอยหรือหมดกำลังใจ ดังบทเพลงที่ว่า “ลูกจะตอบแทนคุณพระได้ไหน? ขอสรรเสริญพระองค์ทุกวันไป ขอสรรเสริญพระองค์ทุกวันไป”

นอกชานบ้านเพื่อนสงฆ์

“เรานั้นเหมือนควาย”

ผมคุยกับคุณพ่อท่านหนึ่ง ทั้งนี้ก็เพื่อขอคำอธิบายง่ายๆ เรื่องพระเรื่องเจ้าให้ชาวบ้านฟัง คุณพ่อท่านนั้นนิ่งๆ สักครู่ก็บอกว่า ให้ตอบทันทีตามความคิดของตัวเองคงไม่ได้ แต่เอาเรื่องจริงที่เกิดขึ้นเรื่องนี้ไปคิดสิ

ครั้งหนึ่งหลังจากมิสซาคุณพ่อศรีนวล ศรีวรกุล (สงฆ์อัครสังฆมณฑลท่าแร่ฯ เสียชีวิตเมื่อปี พ.ศ.2525) ออกจากวัดมาก็ไปพูดคุยกับชาวบ้าน เป็นอัครศาสน์ที่ดีซึ่งท่านทำเสมอ ก็มีเรื่องคุยสนุกสนานและก็เรื่องต่างๆ แล้วแต่โอกาส ที่สำคัญคือท่านเป็นสงฆ์อาวุโสที่อารมณ์ดี มีคนเคารพมาก

มีชาวบ้านคนหนึ่งเปรยๆ ขึ้นว่า “พ่อครับ ทำไมคนเรมาลำบากแท้ มีแต่ทำงานหนัก ลำบาก”

และชาวบ้านอีกคนเสริมว่า “ແ່ນแล้วคุณพ่อ ทำงานหนักปานวัวปานควาย แล้ววันนี้วันอาทิตย์ยังต้องมาวัดอีก เสียเวลาทำนมหมด”

ก็มีเสียงชาวบ้านเห็นด้วยพากันพูดเรื่องการงาน ความลำบากและบางคน ยังพูดว่าทำไมพระเป็นเจ้าให้ตนลำบากยากงานปานวัวปานควายซะจริงๆ

พ่อศรีนวล อารมณ์ดียิ้มรับฟังมาตลอด จนเมื่อทุกคนเริ่มเงียบอยากฟังท่านพูดบ้างท่านพูดปนเสียงหัวเราะว่า “พวกเจ้าเปรียบตัวเป็นวัวเป็นควายก็ไม่ใช่ไรหรอก มันก็ค็่อย อยู่หรือบางคน ฮ่าๆ แต่ในความเป็นจริง วัวควายเราก็แพงสุดัง (จุก) สนตะพายมันเพื่อให้มันทำตาม ดึงไปไหนก็ไป แต่พระเจ้าสร้างเรา ให้มีสติปัญญาและน้ำใจอิสระ

ว่าไปแล้วใครขยันก็ไม่อดกินทำพออยู่พอกินก็ได้ การทำงานมันก็ต้องลำบากแหละ ส่วนเรื่องเข้าวัดเข้าวาเนี่ยเพราะเรารักพระเจ้า แต่พระเจ้าไม่ได้สนตะพายพวกเจ้าเด้อ พระเจ้าให้อิสระเราให้เลือกว่าสิ่งใดดีไม่ดี ไปคิดดูค็่อย เด้อ ชี้คร้านเขาวัดก็หาว่าพระเจ้าสร้างเจ้ามาปานวัวปานควาย”

ลอบ (อ่าน) ฤ

บทภาวนานี้ คัดมาจากหนังสือ “ภาวนา” ค.ศ.1891 พิมพ์เป็นภาษาวัด ขอเชิญ “คนวัด” ลองอ่านดูนะครับ

BÔT AVE MARIA.

Ave Maria, thàn prākōb duèi an̄sōng P. Ong chāmron̄ jū kǎb thàn sūng mi bñ jinḡ kua sǎttri thǎnglái, lē P. mǎhā Jesu Būtr ūthon khóng thàn sōng bñ jinḡ kua thǎngpuàng.

Sancta Maria, thàn phūttha: Mandā khóng Phra: Ong, khó xuèi vǐngvon phro: k. p. c. khōn bāb thǎnglái nị thōt; bāt nị lē na: kala: mǔa cha: tai. Amen.

บันทึก โดย : คุณพ่อเสวียม ดีศรีวรกุล
สงฆ์อาวุโสของมิสซังท่าแร่-หนองแสง, 23 พฤษภาคม 2004

วางแผนแล้ว ผลงานของสงฆ์ !
1. “ขุมทรัพย์ชีวิต”

ฯพณฯ โรเบิร์ต รัตน์ บำรุงตระกูล เขียน
 บรรณาธิการ คุณพ่อจำเนียร จิตเสวีวงศ์
 เล่ม 1 จำนวน 160 หน้า ตอน ธรรมชาติของชีวิต
 เล่ม 2 จำนวน 188 หน้า ตอน ชีวิตในคริสตศาสนา
 เล่ม 3 จำนวน 208 หน้า ตอน ศาสนสัมพันธ์

2. “2000 ปี แห่งการประกาศพระวรสาร”

คุณพ่อโรเบิร์ต กอสเต (เอ็มอีพี)
 หนา 363 หน้า ราคา 350 บาท
 ออกจำหน่ายเดือนมีนาคม 2004 อ่านแล้วจะเห็นภาพ
 ต่อเนื่องการแพร่ธรรมตั้งแต่อดีตมาถึงปัจจุบัน พิเศษ
 ในประเทศไทย

3. “ขุมทรัพย์ในภาชนะดินเผา”

โดย ปลัดหนู, คุณพ่อทัศนุ หัตถการกุล ออกเดือน
 เมษายน 2004 หนาประมาณ 200 หน้า ราคา 125 บาท
 รวมบทความเขียนลงสารวัดเซนต์หลุยส์ 1 ปีกว่า
 จนถึงวันนี้พิมพ์ครั้งที่ 8 แล้วครับ (แปดพันเล่ม)

4. “สถานฝันพระเยซู...สร้างชุมชนศิษย์ตามทิศทางใหม่”

ภราดาทินรัตน์ คมกฤต ออกในโอกาสฉลองอายุครบ
 60 ปี วันที่ 8 พฤษภาคม 2004 หนา 162 หน้า เนื้อหา
 ทิศทางงานอภิบาลฯ ในมิติต่างๆ

5. “คำสอนคาทอลิก”

โดย คุณพ่อวัชรศิลป์ กฤษเจริญ ศูนย์คำสอนราชบุรี
 พิมพ์ 4 สี ขนาดกะทัดรัด แบบถามตอบ

เข้าเงียบ (Directed Retreat, DR.)

คุณพ่อณา กุฑาติ ประธานอนุกรรมการเรื่องงาน
 เข้าเงียบ (DR.) ได้กำหนดวันกับทางบ้านสวนเจ็ดริน
 เชียงใหม่ ไว้ดังนี้

- ครั้งที่ 2 วันจันทร์ที่ 15 - วันอังคารที่ 23 พฤศจิกายน 2004
- ครั้งละ 10 องค์ ใช้เวลา 8 วัน
- ค่าใช้จ่าย 4,000 บาท (สี่พันบาท) ชำระที่เชียงใหม่

**** สนใจติดต่อที่ ****

โทร. 0-3831-2708 มือถือ 0-1809-0822

โทรสาร 0-3832-3577

(ส่งชมณฑลจันทบุรี มีผู้สมัครแล้วจำนวนหนึ่ง)

THE PRIEST AS SINNER

(ต่อจากหน้า 8)

Priests of a rigid mind set can often fear the basic reality of human diversity. They prefer an unequivocal answer to every question and a narrowly defined range of options for Christian expression. In this regard, judgmental people of all stripes interpret the motives of those who disagree with them as somehow malevolent and deceitful. Whether the area of dispute is doctrinal, liturgical, moral or ecclesiological, the world is perceived as full of enemies and villains.

A second form of intolerance is bred by a low self-image which fears personal criticism. The priest as a public person is going to receive his share of criticism, some well-founded, some not. Unless he is prepared to look at himself honestly and learn from the helpful criticisms of others, he will tend to retreat into a self-justifying *cul-de-sac* where no truth can penetrate. In addition, fear of criticism often results in counter-attacks and personal feuds which do little to enhance the quality of Christian community life.

Intolerance of those who exercise authority in our life is a common dilemma for priests. The old scapegoat-the cold, manipulative and insensitive bishop or religious superior-while close enough to some people's experience to be credible, has often functioned in a deleterious manner for a whole sub-section of the Church. We tend to remember with great vividness mistakers or slights from long ago. This is often reinforced by the retelling of the same stories at clerical gatherings. As a result, we refuse to allow those in authority to change or be forgiven or start anew. We fail to recognize the absence of parallelism between the way that we exercise authority in our small world and the kind of expectations we generate for our ecclesiastical superiors.

(3) *Cowardice*. The Gospel picture we have of Jesus quaking in the Garden of Gethsemane is a healthy reminder to us that the Christian life may require us to overcome some basic human fears. All of us want to be loved and appreciated. The closer we come to certain people the harder it is to handle areas of major disagreement. Priests are not immune from this tendency to run away from trouble and conflict. Yet Jesus speaks very straightforwardly of the division that his message will bring. Even the basic unit of the family may not with-stand the tension of renouncing the old ways of sin.

One dimension of the priest's task in the Church is to preach the truth as he has been enabled to perceive it. When the consensus of the Church as a whole rises up against some form of injustice or some contemporary manifestation of idolatry, its minister can speak with some assurance even though his local community may find his message intolerable. But this societal role as speaker of the truth also-applies in the priest's relationship with individual people. To challenge those who are addicted (to alcohol, gambling or drugs), especially in a compassionate manner, may be the most helpful thing that can be done. Yet in situations of regular, personal contact, this is often the hardest role to play in people's lives.

One reason that priests hesitate to shake others from their complacency is that they recognize their own flirting with hypocrisy. Still this is not sufficient justification for remaining quiet and simply settling for the fallibility of the human condition. It may be only by taking an honest look at such things as the effect of affluence on family life or the price that individuals pay for becoming consumed in their work that one can see the impact of such influences in one's own life.

(อ่านต่อฉบับหน้า)

วัตถุประสงค์

1. เพื่อเผยแพร่ข่าวสาร ความรู้แก่พระสงฆ์อย่างต่อเนื่อง
2. เพื่อพัฒนาชีวิตสงฆ์และงานอภิบาลของพระสงฆ์
3. เพื่อสร้างความสัมพันธ์และกำลังใจแก่พระสงฆ์
4. เพื่อแบ่งปันความคิด ความรู้ ประสบการณ์ชีวิตสงฆ์

วิสัยทัศน์

“พระสงฆ์มุ่งบรรลุความดีพร้อม”

จดหมายข่าว “เพื่อนสงฆ์” (THE PRIEST) ▲ ผู้รับผิดชอบ : คณะกรรมการคาทอลิกเพื่อพระสงฆ์ (คพส.) ▲ คณะผู้จัดทำ : ที่ปรึกษา พระคาร์ดินัลไมเกิ้ล มีชัย กิจบุญชู
 ▲ บรรณาธิการ : คุณพ่อวรยุทธ กิจบำรุง ▲ กองบรรณาธิการ : คุณพ่อวัชรินทร์ สมานจิต, คุณพ่อประธาน ศรีคารุณศิริ, คุณพ่อสมพงษ์ เดียวตระกูล, คุณพ่อไพฑูรย์ หอมจินดา,
 คุณพ่อณา กุฑาติ, คุณพ่อสมเกียรติ ตรีนิกร, คุณพ่อสมชัย พิทยางค์พร, คุณพ่อชัยยะ กิจสวัสดิ์, อาจารย์สุมิตรา พงศ์ธร ▲ นักเขียนรับเชิญ : พระคุณเจ้าสังวาลย์ สุระรงค์/คุณพ่อขวัญ
 ถิ่นวัลย์ ▲ ศิลปกรรม : เขียวพา มนต์แก้ว ▲ พิมพ์ที่ : โรงพิมพ์อัสสัมชัญ บางรัก กรุงเทพฯ โทร. 0-2233-0523 โทรสาร 0-2235-1405 ▲ สำนักงาน : อาคารเลขที่ 122-122/1 ซ.นาคสุวรรณ
 ถ.นนทรี แขวงช่องนนทรี เขตยานนาวา กรุงเทพฯ 10120 โทร. 0-2681-5401 ถึง 8 โทรสาร 0-2681-5409 E-mail : theatcom@loxinfo.co.th / บ้านผู้หว่าน 2/4 ม.6 ถ.เพชรเกษม ต.ท่าข้าม
 อ.สามพราน จ.นครปฐม 73110 โทร. 0-2429-0124 ถึง 33 โทรสาร 0-2429-0120 E-mail : phuwaan@yahoo.com **ส่งบทความทาง E-mail : theatcom@loxinfo.co.th**